

bogastva. Saj bogastvo še ni sreča, ampak sreča naša edina na zemlji je strah božji in mirna vest. Tega nam pa ne dá bogastvo. Če bosta pridna in pobožna, vaju ne bo zapustil nebeški Oče in vama bo dal tudi vsakdanjega kruha... Bodi dosti, kajti težko govorim in moči mi ginejo.»

Ob teh besedah položi oče tresočo desnico na sinovo glavo in njegove ustnice zašepetajo blagoslov.

Nato blagoslovi še hčer in se poslovli od ljubeče žene. Nato pa umolkne. Sin zajoče in njegove solze kapajo na bele rjuhe. Dasi ne vé, kaj je to smrt in ločitev od ljubega očeta, ga je govorjenje očetovo pretreslo in mu posililo solze v oči.

Čez nekaj časa oče spet izpregovori: »Molite rožni venec, jaz težko izgovarjam, pa svečo mi užgite in dajte v roko...«

Tedaj se oglasi pretresljiv jok, kakor bi bil oče že umrl.

»Ljubi moji, saj nisem še umrl. Pa bolje je, da molite kot jokate; molitve vsi potrebujemo, a najbolj jaz.«

Nato domači ugone njegovi želji in mu dajo v roko gorečo svečo.

Mati začne moliti rožni venec, hči in sin pa ji odgovarjata. Skraja tudi oče moli za njimi, a glas njegov je čim dalje slabši in slabši in naposled utihne...

Ura udari polnoči in se hkrati steče, — ustavi. Prestrašeni pogledajo molivci kvišku in k očetu. Svečo še vedno drži krčevito v desnici in v levici molek, a duša se je že ločila od telesa in je šla nad jasne zvezde uživati plačilo in radost, katere svet ne more dati.

Oče je umrl lahke smrti; saj je bil poštenjak v življenju in za smrt lepo previden in pripravljen, zaspal je brez boja v smrtni sen...

Žena in otroci pa spet obupno zajočejo, da bi se smililo mrzlemu kamnu, a očeta ne morejo več priklicati v življenje nazaj, ne morejo ga več prebuditi.

Tudi najmlajši sinek se vzbudi — in ko čuje druge jokati, začne tudi on, dasi ne ve, kaka izguba ga je zadela.

Iz hiše se čuje jok ob mrzlem truplu očetovem, iz daljave pa zateglo lajanje psov, ki motijo nočno tišino, jasno zimsko noč. Na nebu pa migljajo zvezdice, in luna prijazno seva na hišico, kateri se je to noč podrl najzanesljivejši steber.

Angelar Zdenčan.

Prijateljstvo.

Prijateljstvo — beseda stara, kako lepo se ti glasiš, kot pesem iz prelepih časov v ušesih naših ti zveniš.

Prijateljstvo je ista misel v krepostnih, lepih dušah dveh, je ista želja v dvojnih prsih, je ista solza v dveh očeh.

Turjaški.

